

paa Landdistrikterne. I de nedenstaaende statistiske Meddelelser, som Udvalget efter Ønske har erholdt gennem Indenrigsministeriet, vil man let se, at den Tro, at Kjøbstadkommunerne skulde være overbebyrdede med Fattigudgifter fremfor Landdistrikterne, ikke er rigtig. Den under 2den Juli 1869 nedsatte saakaldte Kjøbstadkommission finder i sin Betænkning Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, at medens Forholdet mellem Byernes og Landdistrikternes Folketal i Aaret 1868 var som 1:6, var Udgifterne til Fattigvæsenet som 1:4, og naar Folketallet alene lægges til Grund, vilde Kjøbstæderne vise sig at være overbebyrdede med 1:12 = 8½ pCt. Denne Opfattelse gaar imidlertid ud fra, at den nominelle Indtægt og deraf betingede Skatteevne er lige stor i Gjennemsnit pr. Individ i Byerne og paa Landet; men dette er ikke Tilfældet. Ligesom det nemlig koster betydeligt mere for alle Klasser at leve i Byerne end paa Landet, saaledes have og der alle Klasser af Indbyggere langt større nominelle Indtægter, hvoraf altsaa følger en større nominal Skatteevne. En simpel Sammenligning mellem Folketallet oplyser eller beviser derfor Intet. I de nævnte statistiske Meddelelser fremtræder Forskjellen for Aaret 1872 med langt ringere Størrelse. Skatteudgiften for dette Aar er i Gjennemsnit for samtlige Kongerigets Aanter pr. Individ 3 Kr. og for samtlige Kongerigets Kjøbstæder, Kjøbenhavn ikke medtagen, 3 Kr. 26 Ø., hvilket maa anses for en aldeles forvindende Størrelse, der snarere antyder, at Landdistrikterne nævnte Aar vare de overbebyrdede. Flertallet kan derfor med den ovennævnte Kjøbstadkommission være enig om, at der i Almindelighed ikke vil være Grund til at tage særlige Hensyn til Kjøbstæderne ved Omordningen af Fattigvæsenet. Disse Bemærkninger finde ogsaa Anvendelse paa de til §§ 29, 57, 62 og 65 af Flertallet stillede Øndringer om en anden Fordeling af de paa disse Steder omhandlede Udgifter.

Endelig forekommer det Flertallet, at det vilde være særdeles uheldigt, om ret mange Individier, der i en længere Aarværelse have opholdt sig i en Kjøbstad, især i en større, i Trængstilsælde skulde vende tilbage til Landet til Forsørgelse. De Laster og Sygdomme, som ere uadskillelige fra de store Menneftesamlinger i Byerne, vilde derved let forplantes ud paa Landet, hvor man langt ringere vilde være istand til at begrænse dem end i Byerne.

Flertallet havde i Henhold til disse Betragtninger helst foreslaaet at gaa til 2 eller 3 Aar som Terminen for Forsørgelsesrets Erhvervelse; men da det maatte anses som mindre sandsynligt, at Regjeringen vilde gaa saa langt ned, efterat den havde foreslaaet 15 Aar for denne Termin, og da der altid er Noget, som taler for at blive staaende ved det Tilvante, saa enedes Udvalget med Undertagelse af Hindenburg og R. Pedersen om at fore-

slaa, at man bliver ved de nuværende 5 Aar, hvilket er den samme Tidsgrænse, der fastsattes ved Afsat 6te November 1839, ligesom det ogsaa er den, Landstinget vedtog i Samlingen 1872—73; dog ønskede et Medlem, Th. Orup, hellere tillige at optage Landstingets Bestemmelse om, at fire Maaneders Fraværelse i Kalenderaaret ikke kunde afbryde Forsørgelsesretten.

I Henhold hertil har Udvalget med Undertagelse af Hindenburg, Brix og R. Pedersen foreslaaet det Forlaget under Nr. 9 til § 18.

Et Mindretal (Brix, Hindenburg, Knud Pedersen) finder det klart, at man ikke af Grundlovens § 84 kan udlede, at den Trængende skulde have Ret til at blive forsørgt paa det Sted, han frivilligt har valgt til sit Opholdssted, idet det tværtimod hedder, at den Trængende, der faar Hjælp, er pligtig til at undertaste sig de Forpligtelser, som Lovene derom paabyde. Hvorledes man end mener at burde stille Spørgsmaalet om Hjemsendelse, er det klart, at dette ikke staar i nogen nødvendig Forbindelse med Spørgsmaalet om Erhvervelse af Forsørgelsesret. Da den Fattige ubetinget og uden Hensyn til kortere eller længere Ophold paa et givet Sted har Krav paa Understøttelse, er Spørgsmaalet om Forsørgelsesrets Erhvervelse et Udtryk for Fattigbyrdens Fordeling mellem Kommunerne. Man vilde kunne tænke sig en Lovgivning, der forbyd at Hjemsendelse, men som desuagtet gjorde Kommunens Forpligtelse til at forsørge den paagjældende Trængende afhængig af, at denne havde opholdt sig et vist Antal Aar i Kommunen. Naar man vil forandre den Maade hvorpaa Fattigbyrden for Diebliffet er fordelt, maa Forudsætningen være, at denne Byrde nu er uretfærdig fordelt. Det maa anses givet, at Lovudkastet, saafremt det vedtages overensstemmende med Flertallets forskellige Forslag, vil paalægge Kjøbstadkommunerne større Byrder, end der for Diebliffet paahviler dem, og disse Forslag burde derfor være ledsagede med en Paavising af, at Kjøbstadkommunerne under den nuværende Tingenes Tilstand ere paa ubillig Maade begunstigede. Noget Saadant er ikke paavist. De indhentede statistiske Oplysninger godtgjøre, at en Fattigbyrde paahviler Kjøbstæderne a 3 Kr. 26 Øre pr. Individ, medens den paa Landet andrager 3 Kroner pr. Individ. Ligesom denne Forskiel neppe, som Flertallet vil, kan kaldes forsvindende, fortjener det at fremhæves, at Flertallet ikke tager Hensyn til Kjøbenhavn, hvor Byrden er 6 Kroner 2 Øre pr. Individ. Det er derhos i temmelig betydeligt Omfang Tilfældet, at den Fattige bor i en Kommune, men arbejder i en anden, og dette Forhold kan ventes at finde Sted i stedsfættende Omfang, naar Leilighederne i Kjøbstæderne stige i Pris,